

דברות קודש

מאת
ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת כי תשא

כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה

או לעילוי נשמת

ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:

א.ש. אשדוד

0527627127

תוכן הענינים

פרשת כי תשא

- ג מתוך דעוא דרעוין שב"ק פר' כי תשא תשפ"ג.....ג
ג מתוך קידושא רבא שב"ק פר' כי תשא תשפ"ג.....ג

שב"ק פר' תצוה תשפ"ד

- ז עדיבת השולחן הטהור ליל שב"ק לדגל יום פורים קטן.....ז
י קידושא רבא בצפרא דשבתא.....י
יב דעוא דרעוין.....יב

שיחות קודש

- טז אסיפת מרעים בקהילה קדושה ערלוי בביתד.....טז
יח שמחת השבע ברכות להחתן נכד הרה"ג רבי משה פרקל שליט"א.....יח

תולדותיהם של צדיקים

- כ הרה"ק רבי גרשון מקיטוב זי"ע.....כ
כב הגה"צ רבי חיים ברים זצ"ל.....כב

פרשת כי תשא

'וממנו היה מטיב' פירוש ע"י הצדיק מטיב השי"ת לעולם כל מיני השפעות.

ובזה מבאר מה שאמר הקב"ה למשה רבינו ע"ה 'כי תשא את ראש בני ישראל', פירוש כשתשא לבכם למעלה לראש, הם העולמות עליונים נקראים 'ראש', למען יכנסו בלבם אהבה ויראה וקדושה, 'לפקודיהם', פירוש גם זאת יפעלו שיהיה להם פקידה טובה של שפע טוב, שהצדיק גוזר ופוקד והקב"ה מקיים על ידו, 'ונתנו איש כופר נפשו', הכתוב נתן להם עצה טובה שיהררו בתשובה לכפר על כל עוונותיהם ועל נפשותם, 'בפקוד אותם', פירוש בעת הפקידה הזאת של השפע, ואז 'לא יהיה בהם נגף בפקוד אותם', ר"ל שלא יהא שום קיטרוג על הפקידה מאחר שההררו בתשובה, ע"כ.

ובראותי דבריו הקדושים עלה בלבי לבאר פסוק זה והוא על פי הידוע דיש כמה דרכים באיזה אופן יש להנך כשצריך להעיר על התנהגות שאינה הולמת, 'לפקודיהם' הוא ענין

כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם ונתנו איש כופר נפשו לה' בפקוד אותם ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם (שמות ל יב).

זקני הרה"ק הרבי ר' אלימלך מליזענסק זי"ע, כתב בספרו הק' נועם אלימלך, על הא דאיתא בגמרא (מנחות פו:), 'נר מערבי היה דולק ממנו היה מדליק וממנו היה מטיב', שחז"ל רמזו בדבריהם הקדושים על הצדיק שהוא נקרא 'נר מערבי', על דרך דאיתא בגמרא (סנהדרין כד.) 'למה נקרא שמה בבל שבלולה במשנה וגמרא ואגדות כו', כמו כן הצדיק הוא מעורב בו כל מיני קדושות, אהבה ויראה ורוממות א-ל, תורה ותפילה וצדקה, תשובה וגמילות חסדים וכדומה, ולכן נקרא 'נר מערבי' לשון מעורב, וגם 'מערבי' הוא לשון עריבות ומתיקות, שהצדיק הוא ערב ומתוק בכל מיני מתיקות, וזה הפירוש 'ממנו היה מדליק', הם בני אדם המתחברים עם הצדיק גם הם מדליקים נרותיהם, הם נשמתם, באהבה ויראה להבורא ב"ה,

כל כך חשוב בעיני השי"ת, והוא רוצה לשמוע את קול התורה שלך.

הנתיבות שלום (עבודת ה' טו א) מביא מהם"ק מסלונים זי"ע, על מה שאנו אומרים בראש השנה 'היום הרת עולם, היום יעמיד במשפט כל יצורי עולמים, אם כבנים אם כעבדים'. שהעבודה בבחינת בנים הוא מתוך שמחה ותענוג, משא"כ העבודה שהוא בבחינת עבדים.

ונראה לומר שעבודתנו בחודש אדר שעליו אמרו חז"ל (מגילה כט.) משנכנס אדר מרבין בשמחה הוא בבחינת 'בנים אתם לה' אלוֹקֵיכֶם' (דברים יד א), ומשמע מרש"י שענין זה ממשיך לתוך חודש ניסן שאז העבודה הוא בבחינת 'בני בכורי ישראל' (שמות ד כב). עבודתנו בתקופה זו היא לחנך באופן של נשיאות ראש והוא הבחינה של 'בנים', והוא החינוך של להעיר באופן חיובי כנאמר לעיל.

מתוך רעוא דרעוין שב"ק פר' כי תשא תשפ"ג

נסים היו לישראל פורים ופסח, ואנחנו כאן בעירנו וכינו לבחינה שעשה ניסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה, שזכינו לנס גדול בזמן הזה שהקב"ה הצילנו

חסרון, כמו שנאמר (במדבר לא מט) ולא נפקד ממנו איש, וכן ויפקד מקום דוד (שמואל א כ כה). וכוונת הכתוב לומר כשרוצים לחנך להעיר על חסרונות, שיהיה באופן של 'כי תשא את ראש', להדריך באופן של נשיאות ראש, לומר שהתנהגות זו אינה הולמת לפי רום מעלתו, ולא להעיר בנערה או באופן של זלזול.

ולדוגמא בחור שאינו קם בזמן לתפילה, במקום להעיר ולומר לו שהוא מבטל מצות עשה כשהוא לא קורא קריאת שמע בזמן, ולמה הוא כזה עצלן, צריכים להעיר לו באופן אחר ולומר לו שתפלתך כל כך חשובה בעיני השי"ת, והקב"ה מצפה לשמוע את קולך. וכן באותו אופן בחור שיושב בטל ואינו לומד, במקום להעיר לו ולומר לו שאתה בטלן שמבטל הזמן בשטותים והבלים, צריכים להעיר לו שהלימוד שלך הוא

וראית את אחרי ופני לא יראו (שמות לג כג).

אמרו חז"ל (מגילה כט.) משנכנס אדר מרבין בשמחה, ומפרש רש"י ימי

האומים. כי גבר עלינו חסדו ואמת ה' לעולם הללוי-ה'. וצריך להבין למה הגוים מודים על שנבר עלינו חסדו, שהקב"ה עושה חסדים איתנו. ושמעתי פעם לכאר הדבר שרק הגוים יודעים האמת כמה הם רוצים להרע לנו, ורק בשביל שהקב"ה שומר אותנו אינו עולה בידם להוציא את מה שהם זוממים לעשות מכח אל הפועל, ועל זה הם מהללים ומשבחים להשי"ת.

ויש לומר שזכינו כאן לאותו גם מפאת שלשה סיבות. א. שכאן בבית מדרשינו אנו נוהגים שלא לומר תחנון בשיתסר ושיבסר (ט"ז ו-י"ז אדר) בגלל שבגמרא (מגילה ב.) יש הוי מינא שבימים אלו יכולים לקרות המגילה. ויש המלהגים על מנהג זה שהלא זה רק הוי מינה, אמנם בסופו של דבר, בגלל שאנו נוהגים שלא לומר תחנון בימים אלו, אנו ממשיכים הניסים של ימי הפורים גם בימים אלו, וגם בימים אלו יש בחינה של קלקול מחשבתם, כמו שזכינו לראות כמו עינינו.

הסיבה השניה שביום חמישי בערב כמה שעות לפני כן התחילו ללמוד בשיעור הקבוע בין מנחה

מידי זדים שזממו ח"ו להרוג ולאבד והקב"ה הפיר עצתם וקלקל מחשבתם.

אנו מבקשים בכל יום בתפילה הראנו ה' חסדך (תהלים פה ח), וזכינו השבוע להארת פנים מיוחדת, גם קראנו היום בפרשתן 'וראית את אחרי ופני לא יראו', ואפשר לומר כי אנו גם זכינו לראות את פני הוי' ע"י הנם הגדול שעשה עמנו השי"ת. ובכן מוטל עלינו להודות ולהלל להשי"ת על רוב רחמיו וחסדיו שעשה איתנו. *

בפרשת עגלה ערופה כתיב (דברים כא א-ג, ו-ח) כי ימצא חלל באדמה וגו'. ויצאו וקניך ושופמך ומדרו אל הערים אשר סביבות החלל. והיה העיר הקרובה אל החלל וגו' וכל זקני העיר ההוא הקרובים אל החלל וגו'. וענו ואמרו ידינו לא שפכה את הדם הזה ועינינו לא ראו. כפר לעמך ישראל וגו'. ב"ה שבעירנו לא היה חלל, אבל אנחנו הכי קרובים למקום הנם שממש כאן חישוב הרוצח לעשות את רשעותו, ולכן חל עלינו חובה מיוחדת לתת שבח והודיה להשי"ת.

אנו אומרים בהלל (תהלים קיז) 'הללו את ה' כל גוים שבחוחו כל

א. בליל שישי פ' כי תשא בשנת תשפ"ג נתפס על אוטובוס שעמד בסמיכות ממש לבית מדרשינו, מטען חבלה אשר תכף עמד להתפוצץ.

והכוונה ממה שגוהר אחר שמורידימ קנק"ן מהמילימ 'ונקה לא ינקה', דהיינו שם הוי"ה, 'נעשה גם לשושנים'. והוא שיראה האדם שאין לו יכולת מבלעדי ה' יתברך. ולכן זכינו שגם בשבילנו נעשו ניסים.

ובכן מוטל עלינו לזכור מה שאנו אומרים בהמשך ההלל, 'אמר נא ישראל כי לעולם חסדו', שהגוים ואומות העולם מהללים ומשבחים להשי"ת, כשגבר עלינו חסדו, כשיש תגבורת של חסדים, אבל 'אמר נא ישראל', יהודי יודע 'כי לעולם חסדו', שכל מה שהקב"ה עושה איתנו, הוא הכל רחמים וחסדים.

יעזור השי"ת שנוכה כבר להתגלות אורו הגדול של השי"ת מתוך רחמים וחסדים כביאת גוא"צ בב"א.

אח"כ הוסיף כ"ק אדמו"ר שליט"א: הראה לי הבחור החשוב יוסף יהודה הלוי פיין ני"ו את דברי רש"י על הפסוק (שמות לג ב) ושכתי כפי - מכאן שנתנה רשות למחבלים לחבל. וזה בדיוק מה שהיה אצלינו, שנתנה רשות למחבלים לחבל, ושכתי כפי, שהקב"ה שמר עלינו שלא יאונה דבר רע.

מתוך קידושא רבא שב"ק פר' כי תשא תשפ"ג

למעריב הלכות פסח, לקיים מה שאמרו חז"ל (ש"ע או"ח תכט א) שואלין בהלכות פסח קודם לפסח שלשים יום. ויש לנו כבר ההארה ממה שאנו אומרים בליל הסדר 'והיא שעמדה לאבותינו ולנו שלא אחד בלבד עמד עלינו לכלותנו, אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו, והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם.

והסיבה השלישית שהמעשה היה בליל שיש שקורים 'ונקה לא ינקה' (שמות לד ז), וב"ק אדמו"ר זי"ע היה רגיל לומר כביאור מה שאנו אומרים בפיוט 'מעוז צור' 'ומנותר קנקנים נעשה גם לשושנים', ומקור הדברים הם מהבני יששכר (כסלו ד קמג) שמפך השמן היחיד שגוהר במהרתו, נעשה גם לבני ישראל הקרואים שושנים, שדלק השמן שמונה ימים. וצריך ביאור מדוע נקט המחבר לשון 'קנקן', והרי בגמרא מבואר שמצאו 'פך' שמן, ואם כן היה המחבר צריך לומר 'מנותר פך' נעשה גם לשושנים ונראה שמובא במשנה (אבות ד ב) אל תסתכל ב'קנקן' אלא כמה שיש בו, והנה התיבות 'ונקה לא ינקה' אמצען הוא 'קנקן' ואילו ראשיתן וסופן הוא שם הוי"ה, וזהו 'ומנותר קנקנים',

שב"ק פר' תצוה תשפ"ד

עדיבת השולחן הטהוד ליל שב"ק

לרגל יום פורים קטן

ואור העליון בוער כך שלא תכבה לעולם, דהיינו שתוסיף אור וקדושה שלא יכבה לעולם.

היום היה פורים קטן, וההלכות של פורים קטן מופיעים בסימן האחרון של שלחן ערוך אורח חיים (תרצו), והרמ"א כתב שם, י"א שחייב להרבות במשתה ושמחה בי"ד שבאדר ראשון ואין נוהגין כן, מ"מ ירכה קצת בסעודה כדי לצאת ידי המחמירים, 'וטוב לב משתה תמיד' (משלי טו טו). ובמשנה ברורה (תרצו ד) כתב על דברי הרמ"א דיש ענין להרבות רק בי"ד אבל לא במ"ו אף לכרכים המוקפין חומה. אמנם באל"ה רבה (שם א) מבאר מה שמסיים הרמ"א וטוב לב משתה תמיד, שכונתו להוסיף בזה, שיש גם ענין להרבות במשתה ושמחה ביום ט"ו.

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית וך בתית למאור להעלות נר תמיד (שמות כו ב). ופירש רש"י 'תמיד' - כל לילה ולילה קרוי תמיד, כמו שאתה אומר 'עולת תמיד' (במדבר כח ו), ואינה אלא מיום ליום. וכן במנחת חביתין נאמר תמיד (ויקרא ו יג), ואינה אלא מחציתה בבקר ומחציתה בערב.

בשבוע הבעל"ט (כ"א אדר) יחול יומא דהילולא קדישא של זקני הרה"ק הרבי ר' אלימלך מליזענסק זי"ע, והנה בספרו הק' נועם אלימלך כתב לבאר מה שנאמר 'להעלות נר תמיד', שתראה שלא תזוז ממך הקדושה והאור העליון לעולם. וזהו הפירוש הפסוק (שם ו ו) 'אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה', פירוש שהכתוב מזהיר שיהא תמיד הקדושה

עוד במשנה ברורה שם (ה) מבאר מה שסיים הרמ"א משתה תמיד, היינו שטוב להרבות לכבוד הנם שנעשה בעתים הללו.

ונראה לומר שהכוונה בדבריו, לפי דברי הרמב"ן הידועים (שמות יג טז) שמן הנסים הגדולים והמפורסמים אדם מודה בנסים הנסתרים. כשאדם יודע להודות להשי"ת על הנסים שקורה מזמן לזמן, ומרבה לכבוד הנם שנעשה בעתים הללו, ענין זה מביא את האדם להודות לבורא ית"ש, על נסך ונפלאותיך שהוא עושה עמנו תמיד בכל עת.

ולפי זה יש לומר שזה כוונת רש"י שכל לילה ולילה קרוי תמיד, הדלקת הנרות בכל לילה, האירו מעבר ללילה, שיהא תמיד הארת קדושה, וכמו כן בעולת תמיד, שהגם שהיו מקריבים אותם מיום ליום, השפיעו תמיד בכל עת, כמו שאמרו חז"ל (מדרש תנחומא פנחס יג), שתמיד של שחר מכפר על עוונות שנעשו בלילה, ותמיד של בין הערבים מכפר על עוונות שנעשו ביום.

השערי תשובה (תרצ"ב) מביא מהכרכי יוסף (ב) שהרמ"א בחכמה יסד חתימה מעין פתיחה, בבחינת שני

תמידין כסדרן, הוא פתח בתחילת או"ח בריש הגהותיו 'שיותי ה' לנגדי תמיד' (תהלים מז ח), וחתם 'וטוב לב משתה תמיד', ודברים אלו מאוד מתאימים לדברים שאמרנו, להבין שהשי"ת נמצא אתנו בכל עת ובכל שעה, ומוטל עלינו חובה להודות להשי"ת על ניסך שהוא עושה עמנו תמיד.

הרמ"א (תרצה ב) כתב וטוב לעסוק מעט בתורה קודם שיתחיל סעודת פורים, וסמך לדבר, 'ליהודים היתה אורה ושמחה' (אסתר ח טז), ודרשינן, אורה זו תורה (מגילה טז:).

ויש לומר שדברים אלו האמורים בסעודת פורים שייכים גם לפורים קטן, וזה כונת הרמ"א 'וטוב לב משתה תמיד', דהלא ידוע מה שאמרו חז"ל (ברכות ה), שאין טוב אלא תורה, רק ע"י לימוד התורה יכולים לזכות לבחינה זו של משתה תמיד, דהיינו לראות ולהבין החסדים מה שהבורא ית"ש עושה איתנו תמיד.

מספרים שהרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זי"ע שמע פעם את זקני הרה"ק הרבי ר' שמעלקא מניקלשבורג זי"ע באמרו פרשת קרבן התמיד, ורבי משה לייב קיבל מזה התעוררות מאוד גדול, וענה ואמר

את דבר ה' מדבר אליו בכל מה שקורה אתו שאינם מקרים אלא בבחינת קריאה, שקריאה הם מהש"ת אליו, כמו שאנו רואים בעלון 'השגחה פרטית', סיפורים מאנשים שזכו לשמוע את דבר ה' מדברים אליהם.

והנה ידוע מה שאמרו חז"ל שכל מקום שנאמר במגילת אסתר המלך אחשורוש, באחשורוש הכתוב מדבר, וכל מקום שנאמר המלך סתם, במלך מלכי המלכים הכתוב מדבר. אמנם אין מקרא יוצא מידי פשוטו, והכונה הפשוטה שכל המלך במגילת אסתר הכוונה למלך אחשורוש. ואולם זה המאמין באמונה שלימה ובוטח בבורא ית"ש, מבין שזה לא המלך אחשורוש, שהכל היה יד ה' כדאמרן.

בספר אשרי איש על שער הבטחון מחובת הלככות מביא סיפור, שמקורו מעלון 'השגחה פרטית' שמחודד נקודה זו, שהיה אברך שנסע לחו"ל להתרים להחזקת התורה. ובנסעו במטוס פגש את המשגיח הגה"צ ר' דן סגל שליט"א, ואמר לו עצה טובה, שבשעה שאתה מדבר אל גביר, תחשוב שאתה מדבר עם הקב"ה שכל ההצלחה היא ממנו, ואל תשים לבך אל הגביר, שהוא אינו אלא שלוחא דרחמנא. אמר האברך שבאמת עצה

'וויא נעמט מען אזעליכער שעפסילך' (היכן לוקחים כבשים כאלו).

בהמשך פרשתו נאמר (שמות כט לח-לט, מב-נג), 'וזה אשר תעשה על המזבח כבשים בני שנה שנים ליום תמיד. את הכבש האחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים, עולת תמיד לדורותיכם פתח אוהל מועד לפני ה' אשר אועד לכם שמה לדבר אליך שם, ונועדתי שמה לבני ישראל וגו'. ופירש רש"י שם, 'תמיד' - מיום אל יום, ולא יפסיק יום בנתיים. 'אשר אועד לכם' - כשאקבע מועד לדבר אליך, שם אקבענו לבא. ויש מרבתינו למדים מכאן, שמעל מזבח הנחשת היה הקב"ה מדבר עם משה משהוקם המשכן, ויש אומרים מעל הכפורת, כמו שנאמר (שם כה כב), 'ודברתי אתך מעל הכפורת, ואשר אועד לכם האמור כאן אינו אמור על המזבח, אלא על אהל מועד הנוכר במקרא. 'ונועדתי שמה' - אתועד עמם בדבור, כמלך הקובע מקום מועד לדבר עם עבדיו שם.

ונראה לומר שגם היום שחרב בית מקדשינו ובוטל התמיד, אמנם מי שזוכה וחי באמונה ובטחון שהבורא ית"ש הוא מנהיג אותנו תמיד בכל עת בכל שעה, אדם כזה זוכה לשמוע

המשפחה, ולכן בשעה שדיבר עמו לא זכר עצת המשגיח, ליתן מחשבתו כלפי הקב"ה. וללמדנו בא שאין ההצלחה באה אלא כשבוטח בהבורא ית"ש ולא בזולתו, והסומך על זולתו לא יצליח.

וזה עצה טובה שהאדם צריך לדבר תמיד עם הקב"ה, ולא עם הפקיד במשרד וכדומה, וכן הדברים שהאדם צריך להבין שלא הפקיד מדבר עמו, אלא הקב"ה בכבודו בעצמו, שתמיד בכל עת ובכל שעה המלך מלכי מלכים מדבר עמו.

ויעזור השי"ת שנוכה לראות חסדי השי"ת שעושה איתנו, ולשמוע את דבר ה' המדבר עמנו תמיד בכל עת ובכל שעה, עדי נוכח לביאת גוא"צ בכ"א.

זו הועילה לו מאוד, והצליח למעלה מדרך הטבע.

ויהי לפלא, שהיה לו קרוב משפחה שהיה עוזר לו עם התאמת פגישות, וסידר לו פגישה עם גביר אדיר שתורם לכל אחד בעין יפה, ויש לו גם קשר מיוחד וידידות עם המשפחה רבות בשנים. והלך שם בחזק לב ששם תגדל הצלחתו. וכן היה שקיבלו בסבר פנים יפות, ודיברו כמעט שעתיים על דא ועל הא, כרעים האהובים וכידידים מאז ומקדם. ולבסוף השיחה שאלו על מה בא, שבוודאי יהיה לו לכבוד ליקח חלק העם מצוה גדולה זו, ונתן לו שמונה עשרה דולר.

והודה האברך, שסיבת אי ההצלחה היה כיון שבעת שישב לפניו היה בטוח וסמך על זה שהוא ידיד

קידושיא רבא בצפרא דשבתא

האחרון של שלחן ערוך אורח חיים (תרצו), והרמ"א כתב שם, י"א שחייב להרבות במשתה ושמתה בי"ד שבאדר ראשון ואין נוהגין כן, מ"מ ירבה קצת בסעודה כדי לצאת ידי המחמירים, 'טוב לב משתה תמיד' (משלי טו טו).

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד (שמות כו כ).

היום חל פורים קטן, וההלכות של פורים קטן מופיעים בסימן

ובמשנה ברורה (תרצו ד) כתב, אבל לא בט"ו אף לכרכים המוקפין חומה. ובאל"ה רבה (שם א) מבאר מה שמסיים הרמ"א וטוב לב משתה תמיד, שכונתו להוסיף בזה, שיש גם ענין להרבות במשתה ושמחה ביום ט"ו.

ונראה לומר כוונה כמה שמסיים הרמ"א 'וטוב לב משתה תמיד', דהנה המשתה והשמחה שעושים בפורים קמן צריך להיות מעין המשתה והשמחה שעושים ביום הפורים. וידוע מה שכתב השלחן ערוך בהלכות סעודת פורים (או"ח תרצה ב), חייב אינש לבסומו בפורי'א עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי.

אמנם ענין 'עד דלא ידע', אינו שייך לשמחה של הוללות שהוא בבחינת למטה מן הדעת. האופן של 'עד דלא ידע' צריך להיות במעלה רמה, למעלה מן הדעת, שהוא בבחינת תכלית הידיעה שלא נדע. וזה ענינו של שער החמישים שבו זכה משה רבינו שהוא בבחינת תכלית הדעת שנדע שלא נדע.

וזה מה שכתב הרמ"א 'וטוב לב משתה תמיד', ויש לומר שכונתו ש'טוב לב' הוא בגימטריא ארבעים ותשע, כמו שידוע שארבעים ותשע ימים של

ימי הספירה הם מתחלקים באופן של לב טוב, וזה חלק מגודל הענין של ל"ג בעומר. וענינו של ל"ג בעומר קשור לפורים כמו שכתוב בשלחן ערוך (או"ח תכה א) לעולם ביום שיהיה פורים יהיה ל"ג לעומר וסימן פל"ג.

והנה אחר שכתב הרמ"א שירבה קצת בסעודה, מרמז הרמ"א שאופן הסעודה צריך להיות מעין סעודת פורים, לקיים בה 'עד דלא ידע' בדרגה גבוהה יותר בבחינת תכלית הדעת שנדע שלא נדע. וזה מה שמרמז כמה שכתב 'וטוב לב משתה תמיד', שמי שהוא בבחינת לב טוב שהגיע לארבעים ותשע השערים, אזי הוא נכנס לשער החמישים, שהוא ענינו של תכלית הידיעה שלא נדע. ואם מקיימים המשתה באופן זה, אזי ענין זה יכול להיות תמיד, כשהאדם מבין שאפילו הדברים שלפי ראות העין אינו נראים טוב, בעצם הם טובים, אז הוא בבחינת משתה תמיד.

ויש לומר דזה הטעם שנאמר, 'ואתה תצוה את בני ישראל וגו' להעלות גר תמיד', ולא מוזכר שם של משה רבינו, שמשה רבינו שהגיע לשער החמישים השיג דרגה זו של תכלית הידיעה שלא נדע, ולכן הוא היה במל ומבוטל, ולא נזכר שמו. ולפי הדברים

והנה הגם שאנו מבינים שכל מה דעביד רחמנא לטב עביד, ו'טוב ה' לכל', בכל זאת אנו מבקשים מהקב"ה 'הראנו ה' חסדיך'.

ויעזור השי"ת שנוכה להגיע לבחינת טוב לב, ועי"ז נוכל להיות תמיד שמחים בעבודתו ית"ש, עדי נוכה לכיאת גוא"צ בב"א.

שאמרנו מוכן, שאצל משה רבינו שהשיג דרגה זו, היה הבחינה של 'להעלות נר תמיד', שתמיד היה מאיר אצלו, שאפילו הדברים שהיה נראים לראות העין כמו ענינו של חושך ג"כ היה מאירים לפי דעת הבנתו שבפעם הם טוב, אלא שהוא אינו זוכה להבין הטוב שבו, ולכן היה אצלו בבחינת 'להעלות נר תמיד'.

דעוא דרעוין

כשירצה לדבר, ישכיל ויבין תמיד שמדבר לפני הקב"ה שהוא למעלה מראשו, ומכח זו 'שפה יהיה לפיו סביב'.

הבעל הטורים כתב דברים דומים לזה, ומבאר מה שנאמר 'שפה יהיה לפיו', שהמעיל מכפר על לשון הרע, שאם חטא בלח"ר יעשה שפה לפיו שימנע מלח"ר ויעשה תשובה ויתכפר לו.

הכלי יקר כתב, לפי שהמעיל מכפר על לשון הרע, על כן היה כולו תכלת, כי תכלת דומה לים וע"י התכלת יסתכל בים וממנו יראה וכן יעשה, כי בים נאמר (איוב לה י-יא)

ועשית את מעיל האפור כליל תכלת. והיה פי ראשו בתוכו שפה יהיה לפיו סביב מעשה אורג כפי תחרא יהיה לו לא יקרע. ועשית על שוליו רמוני תכלת וארגמן ותולעת שני על שוליו סביב ופעמוני זהב בתוכם סביב. פעמון זהב ורמון פעמון זהב ורמון על שולי המעיל סביב. והיה על אהרן לשרת ונשמע קולו בבואו אל הקודש ונגו' (שמות כח לא-לה).

הנה אמרו חז"ל (זבחים פח:): שהמעיל מכפר על לשון הרע, ועל דרך זה מבאר זקני הרה"ק הרבי ר' שמעלקא מניקלשבורג זי"ע מה שנאמר 'והיה פי ראשו בתוכו', היינו

הרקיע שאינו משנה מדתו וממנו יראה וכן יעשה בק"ו, וע"י שיסתכל ברקיע הדומה לכסא כבוד, יש תועלת כי בסבה זו ימעט בדבור כמו שכתב (קהלת ה א) 'כי האלוקים בשמים ואתה על הארץ על כן יהיו דבריך מעטים'.

ועל ענין הקפת שני החומות נאמר, 'והיה פי ראשו בתוכו שפה יהיה לפיו', כי גם הלשון צריך להיות כן שיהיה פי ראשו בתוכו תוך החומה הסמוכה לו והיא של עצם, וכנגד החומה של בשר דהיינו השפתים נאמר 'שפה יהיה לפיו לא יקרע' כדי שלא יקרע ב' החומות כאחד, ולא נאמר בו מעשה חושב כי חטא הלשון הוא בדבור דווקא ולא במחשבה, והיו בו רמונים ופעמונים המשמיעים קול לכפר על הלשון שבתוך הפה כענבל שבתוך הזנים, והתיקון אל הלשון הוא שלא יחל דברו עוד, ולא ידבר כי אם בדברים שבקדושה, שנאמר 'ונשמע קולו בכואו אל הקודש ולא ימות'.

עוד כתב הבעל הטורים, על מה שנאמר 'ועשית על שוליו רמוני תכלת וגו' ופעמוני זהב בתוכם', שהיו ע"ב כנגד ע"ב מראות נגעים שהמעיל מכפר על לשה"ר והצרעת בא בעון לשה"ר. 'זהב ורמון פעמון זהב ורמון', בנימטריא המה שבעים ושנים.

'ואשבור עליו חוקי ואשים בריח ודלתים'. 'ואומר' עד פה תבא ולא תוסיף וגו'. וכך נתן הקב"ה אל הלשון חומה ובריח כמו שאמרו חז"ל (ערכין טו:), ולא עוד אלא שהקפתי לך שני חומות אחת של עצם ואחת של בשר ומה יתן ומה יוסיף לך שמירה לשון רמיה, כי יצא לחוץ ידבר ישלח חץ שחוט לשונו לכל ד' רוחות העולם ויעבור בריח ודלתים, והיה מן הראוי שילמד האדם מן הים אשר אינו עובר דלתים ובריח ואינו פורץ גדרו, וזהו טעם התכלת שדומה לים כי בהסתכלו בתכלת יהיה נזכר אל הים שדומה לו בצבע ומיאלא יתבונן אז במעשה הים וממנו יראה וכן יעשה.

וכתב עוד שבפרשת שלח, בע"ה יתבאר בענין זה גם ענין תכלת של ציצית כדמסיק בילקוט (האוינו תחקמב) אמר משה הסתכלו בשמים שבראתי לשמשכם שמא שנו מדתם וכו', וכן לענין הים שנאמר (ירמיה ה כב) 'האותי לא תיראו נאום ה' אשר שמתי חול גבול לים', וזה טעם התכלת לזכירת כל מצות ה' כי על ידי שיסתכל בתכלת הדומה לים, יהיה נזכר למעשה הים שאינו פורץ גדרו ועומד בגזירת השי"ת, כך יעשה גם הוא וע"י שיסתכל בים הדומה לרקיע, יהיה נזכר גם למעשה

הננו רואים בדברים אלו חומר ענינו של איסור לשון הרע, ויש לומר כוונה במה שנאמר 'ונשמע קולו בבואו אל הקודש', שלפני שהאדם משמיע את קולו ומתחיל לדבר, צריך להיות באותו הכנה ובאותו התבוננות כמו שהיה הכהן הגדול מכין עצמו בבואו אל הקודש, ואם היינו מכינים עצמנו ומתבוננים באופן כזה, לפני שאנו משמיעים את קולינו ומתחילים לדבר, אז לא היינו נכשלים באיסור לשון הרע.

אמנם יש גם כוונה במה שכתוב 'ונשמע קולו בבואו אל הקודש', שלפעמים מוטל על האדם לדבר והוא בבואו אל הקודש, דהיינו בדברים שבקדושה כראמון.

הנה דבר זה אנו גם רואים במגילת אסתר, שנאמר (אסתר ב כ) 'אין אסתר מגדת מולדתה ואת עמה כאשר צוה עליה מרדכי', בדרך כלל אסתר לא דיברה מה שלא צריכים לדבר, אמנם גם שם, אנו רואים שמרדכי אמר לה שלפעמים מוטל חובה על האדם לדבר, כמו שנאמר (שם ד יד) 'כי אם החרש תחרישי בעת הזאת רוח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר'.

אנו עומדים עכשיו בתקופה שלפני הבחירות, שיש נסיונות גדולים בענינים אלו, וצריכים להיות מאוד זהירים בימים אלו בענין הדיבור.

יעזור השי"ת שנוכה לשמור פינו ולשונונו, ועי"כ נזכה לכיאת גוא"צ בב"א.

שיחות קודש

שיעור אור החיים הק' - ואסיפת מרעים בקהילה קדושה ערלוי בביתר
 לדגל יו"ד של ב"ק אדמו"ר מערלוי זצ"ל
 יום חמישי פר' תצוה - ליל פורים קטן תשפ"ד

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור
 להעלות נר תמיד (שמות כז כ).

האור החיים הק' מבאר פסוק זו, וזל"ק: 'ואומרו למאור תתפרש גם כן כפי דרכנו, כי בזמן הגלות נחשך מאור הלבנה שנקראת המאור הקטן, ונפרד אלוף ממנה ושפחה תירש גבירתה, ולזה יצו כי יכוין בשמן זית להאיר למאור וליחדו במכון גם יכוין אל המאור הגדול, ואומרו להעלות וגו' עולה תמיד, ותמיד זה אין לו שיעור ולא תשוב לדאבה עוד והיה לה ה' לאור עולם, ואולי שכיוון עוד לומר למאור להעלות נר תמיד, כי המאור הגדול הוא יעלה הנר תמיד, על דרך אומרו (ישעיה סב ח) 'נשבע ה' וגו' אם אתן את דגנך והיית רק למעלה', ע"כ.

הנה לא מצינו בחז"ל שקראו ליום י"ד אדר א' בשם 'פורים קטן', ואף בגמרא מגילה (ו): אמרו 'אין בין אדר הראשון לאדר השני', ונראה שיש בזה רמז. ובאמת מצינו גם ענין 'יום כיפור קטן', ואפשר שיש שייכות בין ב' שמות אלו. וידוע דאיתא בתיקוני זוהר (תי' כא נז:) שפורים נקרא על שם כיפורים, והיינו שיוה"כ היא בבחינת פורים, וזה 'כיפורים' היינו בכ"ף הדמיון. וטעם יום כיפור קטן בא לכפר על חטא כדאיתא בחז"ל (חולין ס:) 'הביאו כפרה עלי שמיעטתי את הירח', והנה היו"ט פורים עושים דווקא באדר השני כמו שאמרו חז"ל (מגילה ו:) 'מסמך גאולה לגאולה

עדיף', וכלומר שפורים עניינה גם כן קירוב הגאולה, ומה שאין קוראים פורים בשם 'פורים גדול', משום שהשם 'גדול' נשלם בשבת הגדול, ומיום פורים מתחילים להמליך את הקב"ה לקראת יו"ט פסח ואומרים בד' הפרשיות 'כי אתה הוא מלך מלכי המלכים מלכותו נצח', וזאת ההכנה לקראת הגאולה השלימה בפסח.

איתא ברמ"א (או"ח תרצ"א) 'יש אומרים שחייב להרבות במשתה ושמחה בי"ד שבאדר ראשון ואין נוהגין כן, מכל מקום ירבה קצת בסעודה כדי לצאת ידי המחמירים, וטוב לב משתה תמיד'. וצריך ביאור מה הוסיף הרמ"א בפסוק זה. ולפי מה שכתוב באור החיים הק' לעיל יש לומר שבא לרמז על ענין הגאולה שאנו מצפים ומייחלים אליה, ובפרט עתה ביום פורים קטן, וזה 'וטוב לב משתה תמיד' היינו כענין 'להעלות נר תמיד' שרומז על המאור הגדול כענין 'והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים' (ישעיהו ל, כו), שיתהפך המאור הקטן להיות בבחינת המאור הגדול.

בפרשת דברים נאמר (דברים א, יז) 'כקטן כגדל תשמעון', ויש לומר רמז לפורים קטן שהוא בבחינת פורים גדול בהשפעות שיש לקבל ביום זה, וכפי שפי' הרה"ק רבי צדוק הכהן זי"ע בהא דתנן במגילה (ו): 'אין בין אדר הראשון לאדר השני אלא קריאת המגילה', והיינו שבפורים השני יש ענין גילוי ההסתר, אבל שורש הנס מתנוצץ אף כבר בפורים קטן, וזה שסיים הרמ"א בפסוק 'וטוב לב משתה תמיד', כלומר ששורש נקודת הנס והיו"ט יש כבר גם ביום י"ד אדר א'.

איתא בפרשתן (שמות כח כט-ל) 'ונשא אהרן את שמות בני ישראל בחושן המשפט על לבו בבואו אל הקודש לזכרון לפני ה' תמיד, ונתת אל חושן המשפט את האורים ואת התומים והיו על לב אהרן בבואו לפני ה' ונשא אהרן את משפט בני ישראל על לבו לפני ה' תמיד'. ונראה שזה שהיה הכהן הגדול יכול לשאול באורים והתומים ולקבל תשובות הנוגעות למצב בני ישראל, זה היה רק מפני שנשא את שמות בני ישראל על לבו לזכרון תמיד. וגדולי ישראל שהם המכריעים בעניינים הנוגעים

לכל עם ישראל, זה רק בזכות שהם נותנים אל לבם את מצוקתו וצערו של כל יחיד ויחיד מבני ישראל.

וכלפי מה הדברים אמורים, בעת שאנו מעלים את דמותו של הרבי מערלוי זי"ע איך שדאג לכל תלמיד ותלמיד, וגם מה שהיה נוגע לפרטים זוטרים ביותר, והיה בבחינת 'ונשא אהרן את שמות בני ישראל', ולכך זכה שהגיעו לשולחנו הכרעות גדולות שנגעו לכל הדור כולו, וזה על ידי שקיים בעצמו 'קטן כגדל תשמעון', שלא יתכן שיקבל רק הכרעות גדולות ולא הכרעות קטנות.

שמעתי בשם האדמו"ר מרחמסטריווקא ארה"ב זצ"ל שסיפר על הרה"ק מהוסיאטין זי"ע, שקודם המלחמה היה גר בוויען וקראו לו 'וונדער ראבינער', ופעם שאל אותו אדם אחד מהו פשר השם, ענה לו הרבי, תדע לך שיש כמה סוגי רבנים, יש רב על בית מדרש וכך שמו 'רב בית המדרש', ויש רב על עיר וכך שמו, יש רב על מדינה וכך גם שמו, אבל יש מי שהוא רבי על עצמו וזה 'וונדער ראבינער', והיינו שהוא שולט על 'קטן', ואז יכול לזכות גם ל'גדול' שיהא רבי גם על הדור כולו.

וזאת העבודה בפורים קטן שישתדל האדם לעבוד ראשית כל על עצמו שיהא מצוין בעבודת ה', וזה בכוח מה שדואג לחברו ולאנשים אחרים, ולילך בדרכי הרבי זי"ע שדאג לכל צרכיהם של האחרים, ואף העניינים הקטנים ביותר, ואז יזכה לגדלות בעבודת ה'.

ויסוד הדאגה לצרכי האחרים תלוי ועומד תחילה בהכרת הטובה לאלו העומדים על משמר הקודש בעירנו לדאוג לצרכים הרוחניים והגשמיים בל יחסר המזג. וראיתי שלטים המכריזים 'מיט א ברען', ויש להמליץ בשיר הידוע 'א פייער זאל ברענען א רויעך זאל נישט גיין', כלומר שלא יצא עשן של גשמיות אלא 'ריח ניחוח אשה לה', שנכוין רק לעשות נחת רוח להקב"ה, וכמו שפי"רש"י 'נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני', ואז אפשר לזכות לסייעתא דשמיא בכל אשר נפנה ונעשה.

שמות השבע ברכות להחתן נכד הרה"ג רבי משה פרקל שליט"א יום חמישי פר' תצוה - ליל פורים קטן תשפ"ד

איתא ברמ"א (או"ח תרצ"א) יש אומרים שחייב להרבות במשתה ושמחה בי"ד שבאדר ראשון ואין נוהגין כן, מכל מקום ירבה קצת בסעודה כדי לצאת ידי המחמירים, וטוב לב משתה תמיד'. וצריך ביאור מה הוסיף הרמ"א בפסוק זה.

והנה מקור פסוק זה הוא במשלי (טו טו) 'כל ימי עני רעים וטוב לב משתה תמיד', ודרשו חז"ל (סנהדרין ק:;) כל ימי עני רעים זה מי שיש לו אשה רעה, וטוב לב משתה תמיד זה שיש לו אשה טובה. וחשבתי לומר בטעם דברי הרמ"א בדרך צחות, שבאמת כמו שכתב קודם לכן שאין המנהג להרבות בסעודה בפורים קטן, ומכל מקום החמירו לעשות סעודה, ואם ישאלו בבית למה דווקא אתה לוקח חומרות במנהג זה שהוא בא על חשבוני, ולכך סיים בפסוק 'וטוב לב משתה תמיד', כלומר שמי שזוכה לאשה טובה אזי יחפוץ לעשות סעודה.

וידוע בשם הרה"ק רבי נפתלי מראפשיץ זי"ע במאמר הגמרא (ברכות ח.) במערבא כי נסיב אינש אתתא אמרי ליה הכי מצא או מוצא, מצא דכתיב (משלי יח כב) 'מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מה', מוצא דכתיב (קהלת ז כו) 'ומוצא אני מר ממות את האשה', ויש לתמוה שהרי ב' הפסוקים סותרים זה את זה ומהו הנכון מביניהם. וביאר שהאדם שהוא מבין שלא הוא זה שמצא את האשה אלא הקב"ה סייע בעדו בבחינת 'מצא אשה', אזי 'מצא אשה מצא טוב', אבל אם 'מוצא אני' היינו שהוא בעצמו הגיע לזה, אזי 'מר ממות'.

הנה יום זה שנקרא 'פורים קטן' יש להמליץ שהוא בבחינת 'עד דלא ידע', והיינו שיבטל את דעתו לגמרי בפני הקב"ה שהוא כל יכול, ושיבין שהוא בדעתו ובמחשבתו אינו יכול למאומה, ואז הכל בבחינת 'מצא אשה מצא טוב' - 'וטוב לב משתה תמיד'.

איתא בזוה"ק (רע"מ ח"ג רעו.) כי אסתר הכניסה במקומה לאחשורוש שידה בדמותה, ולפי זה פי' הרה"ק השר שלום מבעלזא זי"ע הפסוקים (אסתר ד יג-יד) 'אל תדמי בנפשך להמלט בית המלך מכל היהודים כי אם החרש תחרישי בעת הזאת רוח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר', 'אל תדמי בנפשך' כלומר שלא תכניסי לו שידה בדמותך, 'כי אם החרש תחרישי' ולא תכנסי אל המלך בעצמך, אזי 'רוח והצלה' שיעמוד ליהודים - הרי יהיה ממקום אחר מצד הסט"א, ולכן הכנסי את בעצמך כדי שתהיה ההצלה מסטרא דקדושה. ובזה יש לפרש מה דאיתא בפרקי דר"א (פט"ז) שחתן דומה למלך, היינו 'דומה' מלשון דמיון, שהוא צריך להיות דמיון למלך מלכי המלכים הקב"ה, וכך יזכה להכניס את השכינה הק' אל תוך ביתו.

ויעזור השי"ת שיזכו החתן והכל לבנות בית נאמן בישראל בנין עדי עד וקשר של קיימא, ושיעלה הזיווג יפה. ויעזור השי"ת שיזכו המחותנים לשמחה ונחת מכל צאצאיהם, ושנזכה לשמחת עולם על ראשנו, בבנין ביהמ"ק בביאת גוא"צ בב"א.

תולדותיהם של צדיקים

עובדות וסיפורים על צדיקי הדורות שיו"ד הל בשבוע הבעל"ט

הרה"ק רבי גרשון מקיטוב זי"ע כ"ה אדר א' תקכ"א

היום (כ"ה אדר א') חל היו"ד קדישא של הרה"ק רבי גרשון מקיטוב זי"ע, והיה גיסו של הבעל שם טוב הק', ובתחילה לא הכיר את הבעש"ט וחשב שהוא עובד את ה' אבל בטלן גדול, ולכן ניסה להשפיע על אחותו שהיתה הרבנית של הבעש"ט שתתגרש ממנו.

פעם היה רבי גרשון זי"ע אצל הבעש"ט לחודש תשרי, ובחול המועד סוכות הבחין שהבעש"ט אינו מניח תפילין ותמה בפניו על כך, ענה לו הבעש"ט שראה בספר צאינה וראינה שלא יניחו תפילין בחוה"מ, תמה רבי גרשון על שפוסק הלכה מספר צאינה וראינה. לקח אותו רבי גרשון אל רב העיר שיוכיחו על מעשיו, ובכניסה לבית הרב נישק רבי גרשון את המזוזה אלא שהבעש"ט הניח את ידו על המזוזה ולא נישק, ורבי גרשון התחיל מיד לצעוק על הבעש"ט על מה שנוהג כך.

הבעש"ט נכנס אל חדר הרב בעצמו לאחר שרבי גרשון אמר בפני הרב שגיסו אינו מניח תפילין בחוה"מ ואינו מנשק את מזוזת הבית, ומיד לאחר שנכנס לבדו התחיל לגלות את קדושתו בפני רב העיר, אלא שתיכף אחר כך הסתיר עצמו עד שהיה נדמה כאדם בור ועם הארץ, וכך כמה פעמים עד שרב העיר נשתומם על המראה והתחיל לתמוה מיהו באמת האדם העומד למולו, אם איש קדוש או שמא אדם כפרי. ואז גילה בפניו

הבעש"ט את גודל קדושתו, ורב העיר ביקש והפציר בו שלא ימשיך להסתיר את עצמו, ואז קרא לרבי גרשון ואמר לו שכבר הוכיח את גיסו כפי שביקש ממנו. ומיד הלך את מזוזת הבית והורידה ובדק ומצא שהמזוזה היתה פסולה ולכן לא נישקה.

לבעש"ט היה סוס וביום אחד נגנב ממנו, ורבי גרשון צעק עליו שהוא שלומיאל וחסר מזל, ואמר לו הבעש"ט שעוד יראה איך שיחזור אליו הסוס, ורבי גרשון צחק ממנו ובכל פעם שהגיע אל הבעש"ט שאל בבת צחוק אם כבר חזר הסוס. לאחר שנה הגיע גוי ורכב על סוס ליד בית הבעש"ט, וניגש אל חלון ביתו של הבעש"ט ושאל אם יש להם אש להדליק את המקטרת, ותיכף הכיר הבעש"ט שהסוס הוא אותו שנגנב ממנו לפני שנה, ומיד תבע שיחזיר לו את הסוס וכך היה.

פעם הגיע הבעש"ט לעיר קיטוב, והיתה שם אשה שיצאה מדעתה והיתה מונה על כל אדם מה הם עבירותיו, ואמר רבי גרשון זי"ע שיביאו את הבעש"ט אל האשה היא, וכשהיה נכנס אליה רבי גרשון היתה קוראת בקול: "שלום עליך קדוש וטהור", אבל כשנכנס הבעש"ט אמרה סתם: "שלום עליך רבי ישראל", ואמר להבעש"ט שהיא יודעת שבשמים אין מניחים לו לעסוק בשמות הקדושים עד שיגיע לגיל ל"ג ולכן אינה פוחדת ממנו עתה כיון שלא הגיע עדיין לגיל זה, וכל הנאספים שם תמחו על דבריה ושאלו לפשרם, והיא חזרה על הדברים חזור ושוב. והבעש"ט אמר לה שאם לא תשתוק אזי שיביא אליה בית דין שיתיר לו לעסוק בשמות כבר עתה ויוציא ממנה את הדיבוק. אלא שהאשה אמרה שהיא תשתוק ובלבד שלא יביא אליה בית דין.

התלמידים שהיו שם רצו שהדיבוק יצא מאותה האשה ולכן הפצירו בהבעש"ט שיתיר את הנדר ושיוכל לעסוק בשמות כבר עתה, ואמר להם הבעש"ט שזהו סכנה שיעסוק כבר עתה בשמות הקדושים ואם יעסוק בהם אזי שיגרמו נזק גדול. והבעש"ט שאל את הדיבוק מהיכן הוא, וסיפר שהוא היה אחד מאלו שעשו לעג וקלס מהחסידיים.

{סעודת מלוח מלכה מוצש"ק כי תשא תשפ"ב}

הגה"צ רבי חיים ברים זצ"ל

כ"ו אדר תשס"ב

הלילה חל היו"ד של רבי חיים ברים זצ"ל. וידוע מה שפירש במאמר בעל ההגדה 'אמרו להם רבותינו הגיע זמן קריאת שמע של שחרית', שאם לא יפרשו עתה לשנת הלילה אזי שלא יוכלו לקום בזמן לקריאת שמע של שחרית.

פעם נסע רבי חיים אל רבו החזון איש, וכבר היה מאוחר בלילה וכבר לא היו אוטובוסים לחזור לירושלים, שאל אותו החזון איש היכן הוא הולך לישון, ולא ידע רבי חיים מה לענות, אמר לו החזון"א שישאר לישון אצלו, ותיכף הלך החזון"א לחפש מיטה לאורח, והתחיל לסחוב בעצמו את הכל, אמר רבי חיים לחזון"א שמספיק בכך ושלא יטרח יותר, אמר לו החזון"א: "מהיכן יש לך רשות לומר לי מה לעשות עם המצוה שלי, עמוד בצד ואל תתערב".

{סעודת מלוה מלכה מוצש"ק כי תשא תשפ"ב}

הוצאות הגליון נדבת

ידידנו הר"ר **משה קירשנבוים** הי"ו

לדגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בתו הכלה שתחי'

בשעתומי"צ למזל"ט

יזכו שהזיווג יעלה יפה, ויזכו לבנות בית נאמן בישראל

על אדני התורה והחסידות בנין עדי עד בקשר של קיימא

ויזכה לרוות רוב נחת ותענוג דקדושה מכל יוצ"ח

הוצאות הגליון נדבת

ידידנו הר"ר **זאב אייזנשטיין** הי"ו

לדגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בתו הכלה שתחי'

בשעתומי"צ למזל"ט

יזכו שהזיווג יעלה יפה, ויזכו לבנות בית נאמן בישראל

על אדני התורה והחסידות בנין עדי עד בקשר של קיימא

ויזכה לרוות רוב נחת ותענוג דקדושה מכל יוצ"ח